

[Ole Bjørn Kraft.]

tryk for en inflationsbekæmpende politik fra regeringens side, men skyldtes de skattelempelser, som rigsdagen gennemførte. Og, højtærede statsminister, var regeringen glad ved dette fald i pristallet? Havde regeringen ikke en eller anden tanke om at finde en udvej til at undgå dette prisfald? Inflationstendensen var der, og regeringens iver for at bekæmpe den så man ikke meget til.

Som et andet eksempel på regeringens ønske om at holde inflationen nede nævnte statsministeren, at pengeomsætningen var blevet formindsket. Disse tal betyder ikke så forfærdelig meget. Men værdien af beviset forsvinder nægtelig ganske, når man husker, at den formindskelse på 300 mill. kr., som statsministeren regner med for 1949, kun blev opnået, fordi regeringen meget imod sin vilje blev tvunget til at opgive sin oprindelige tanke om at frigive samtlige de bundne bankreserver pr. 1. juli 1949. Hvor er beviset henne, højtærede statsminister? Det er borte med blæsten og kan ikke findes.

Regeringen begrunder sin voldsomme afvisning af vor politik med en påstand om, at den vil føre til arbejdsløshed. Det er en ganske urigtig påstand. Vi kan med større ret hævde, at en politik, der udfra øjeblikkelige motiver undlader at bekæmpe inflationen og dermed svækker landets konkurrenceevne, vil drage en varig arbejdsløshed efter sig. Det er endog sådan, at regeringen fører hele sin egen politik for — som det ærede medlem hr. Gustav Pedersen udtalte det — at løse beskæftigelsesproblemet. Men er der da et beskæftigelsesproblem i øjeblikket? Jeg kan ikke se, at det i dag har en sådan størrelsesorden, at det begrunder en politik, der tærer på landets ressourcer og undergraver den økonomiske stabilitet. Den politik, vi anbefaler, betyder, at arbejderne vandrer fra den mindre til den mere nyttige produktion. Forskellen mellem vort og regeringens standpunkt er, at vi ønsker fuld beskæftigelse indenfor en virkelig nyttig og konkurrencedygtig produktion, medens regeringen lader det, arbejdskraften beskæftiger sig med, komme i anden række, og det er en afgørende forskel. Det er her, det også er nødvendigt at søge klarhed tilvejebragt i befolkningen. Jeg vil påstå, at hvis man ikke forstår den fare, som nu truer, men udelukkende interesserer sig for at fastholde arbejderne ved det, de nu er beskæftigede ved, vil det føre til en varig arbejdsløshed og en sænkning af befolkningens levestandard.

Statsministeren sagde, at regeringen ikke ville være med til

„ensidigt at lade den vanskelig stillede del af befolkningen og de økonomisk svagest udrustede bære byrderne“.

Hertil er to ting at svare. For det første: hvis inflationen ikke holdes i tømme, vil ingen komme til at mærke det stærkere end arbejderne, thi ingen byrde er tungere at bære end den langvarige arbejdsløshed, der tager modet fra menneskene og ribber hjemmene, og som vil blive konsekvensen af en sådan politik. Og for det andet, at den nedskæring, der har fundet sted, ensidigt rammer befolkningsgrupper, der, hvad indkomststatistikken tydeligt viser, ikke har kunnet følge med i prisstigningen i samme grad som andre, og som derfor i en ubrudt række af år har set deres levestandard formindsket, og som altså just er den del af befolkningen, der er økonomisk svagest udrustet til at bære byrderne, og som er vanskeligst stillet.

Men, siger den højtærede statsminister, det er ikke altid, det konservative folkeparti begrænser sig til at varetage mellemstandens interesser — og han nævner som eksempel herpå, at vi i foråret skulle have medvirket til at gennemføre en lempelse af de største indkomsters skattebyrder. Nu er den betragtning, at man, fordi man interesserer sig for een befolkningsgruppe, ikke også skulle kunne interessere sig for en anden, nægtelig en smule afstumpet. Den må hænge sammen med den højtærede statsministers hele klassebevidste forestillingsverden. Men sandheden er jo iøvrigt den, at der ikke fandt nogen lempelse sted af de største indkomsters skattebyrder. For en indkomst på 50 000 kr. blev statskatten forhøjet med 231 kr. og for en indkomst på 100 000 kr. med 751 kr. Denne skærpelse blev ganske vist neutraliseret af en tilsvarende nedsættelse i de fælleskommunale skatter, men om nogen reel betydningsfuld lempelse var der ikke tale. Den højtærede statsminister må simpelthen huske forkert, og det må statsministeren også, når han fremstiller det på den måde, at vi ikke ved denne lejlighed skulle have varetaget mellemstandens interesser. Det var jo, hvad den højtærede finansminister vil kunne bekræfte, bl. a. på vor tilskyndelse — regeringen havde i hvert fald ikke nogen ideer i denne henseende —, at indkomstgruppen fra omkring sygekassegrænsen og op til de 12 000 kr. fik en betydelig større lempelse, end regeringen havde stillet forslag om. Den højtærede statsministers eksempel på, at mit parti skulle have und-